

אלו דברים פרק שני פסחים

מפורת הש"ם

מגדלים ט': (ב) מילא
 א: (ג) סצנת קומה;
 ב: (ה) נגידער פון ס'/'ז'
 ג: (טולין נון); (ו) סצנת
 ד: (ונען); (ז) זיג'ל ליט'

۷

ג'ת

ו. ולטמזרן אל דקון כל
ה. וו' טלהן. ב. דכל
ו. ולזין מודוריתא אסור
הביבא בערוה. מוק' מלון
ס. ג. הגשה או... מוק' זל
ב' ס' ד. דמי חוי
ס. א. אליל מלביא חולין לשם
ס. ק. סלהן.
ס. י. או כל ישראל...

၄

כען אמר ר' של מטלחת כנמו מטלחת בואנו מטלחת עלייען, דרבנן ליל פין מל' קוריינטשען מאכט אליך גו.

בז'ור מילאלה קדושים. עוזר מושך לנו מעדני גאלג. לנו מקדשי לקלובן עד דמיימי נאל צלון פיס סטומ בין סקירה לאחים ציון יוס וס' ז'ונן נו מקדישן וכו'. גמפלים ציון יוס וס' פסחים לנו נצחת: דלאן מקדישין: חונוס ומן. לנו ביזס צפוי ונטהמען בייס נוול לה פסחו. ניכת למינימל בייז תרבח ברחה בז'ור גווע

מייניה אם נביא הוא נבואתו מסתלקת ממנה
כאלישע דכתיב ^ט לולי פני יהושפט מלך יה
ואם ארץ וגוי וכתי ^ו ועתה קחו לי מננו ור
גנו' אמר רבינו מנין בר פטיש כל שכועם אפילו
מורידין אותו מנגן מאליאב שנאמר ^ז ויחר
[זה] יורדת ועל מי נטש המעט הצאן התרנ
ואת רוע לבך כי למן ראות המלחמה ירד
בכללו כתיב ^ט לא בוה בחר ה' ובאלאכ כה
חכמי אל מראתו ואל ונבה פומכו בו מאחמת

וְהִיא קא עביד עבודה בקדושים בה
לכל עזודה כל זוקן קילען מ-
ססי דילג מטב' עזודה מידי לילך
לטמחייך מעלה ומוייחי קם דמן נמנ
וונמה ונעל דס קם סאל
וונמה פעל פעל עלייה קם קומולא נמן טליינו
עליה פוקולא חאנן קפלס קומולא
ענצה נלה מלול נצבען צלע מחליק
פליק טליתו עלייה מפני הנטזיס
הנטזיס בה ברלוּן בל דרין גוּרבר

כטילס: **מביאה** בשדה חולין ליעזרה. נס' פ' סמכוי ה' התקפיפה (ב' ג' אך פ' מ') גמי קינה סמי תלנותינו ונעו וקהל ליחות לילוןנו לנו ותולעו (ומלון ד' ג' מעיל חולין לנו ותולעו (ומלון ד' ג' קב') נמי דקלמר טעםם דכ' ממונע חזה סה נלו' דכ' סה ס' ה' חולין מיינן כבוח ודקון אה' צעי מונפה וויל' יענעד לעניפיו קה מעיל חולין לנו ורלה' ב' כסם מגויה' קה מעיל שועטה בקן' א' גמל' כלב' סמכים טענאה נקלון' א' גמל' כלב' סמכים טולא' חולין נערוש וויל' עוטה כוס' לדב' צעוטה נגנוז צילמה' ממקר' מחרולין' נגנוז צלי' דטל'תכלן' צאקו'ו'ן ר' לב' ממות' דכ' ה' ט' קאי' חולין' חולין' צעולס כדי נלכול' ממות' על סטצע': **מחמר** נלאחד יד הווא. ס' מ' נקען' כטול' מסל' מינו עלי' כטול' עמד גונלו' קיינו דכי סלה' גונול' צלי' בליך מי' סטמץין (פ' מ' ד' א'ג'): **בלאחד** ד' נמי אסור מדרבען. קו' מאי' נמי נמייפרן סלה' להנ' לחו' לשראאל. וויס' מהלמר מסתמנס נגעני הייס לארוך מדבען: **הנ' לחו'** עמד גונלו' קיינו דכי סלה' ממסות עזמו: **ואין** ציבור נדחין. סקסו'ו' לא' ממעניין מהל'ס דרכ' נל' ר' יוכ' טרול' ודפ' ק' דסאנדרין היללן ר' יוכ' טרול' וויל' המת' סלה' דילען זונת' סבומו קל' דילען זונת' סבומו קל' זונת' זונת' סבומו מעריך וויל' מה' מוויא' כל שער' כולה' לאטערין' וויל' דממעט סמס' צבע' זונת' זונת' סבומת' ר' ג' עיל' זקנין' המת' תלמי' סחאלק' צער' זונת' זונת' סבומת' א' לא' אמר ריש' קיש' יושלחו' מן המהנה. מימה' נטב' ס' פ' סקסו'ו' לא' קיט' סנייה' לנו' יסודה' דילער' לאטער' נלי' צמעון לדמאל' ל�מן לאטער' כתב' למונע טעמ' מ' ו' זונת' זונת' סבומת' נלי' סחאלוק' סבומת' ממות' פפח' דורי' טומלה' מנ' לי': **ברבי**

ג א מ"י סס:
ד ב מ"י פל"ג משלכות
ה ז חלה גזירה

תורה אור השלם

שקבתי אם בישראל:

1. **חולו עד שקבתי דברה**
2. **עורי עורי דבורה**
3. **עיר עורי דברי Shir קום ברק ושבה שבקן אבינוּם;**
4. **ויקנץ משה לע קורין רעלין שר' האלפים ושר' מזבא רפאות הכאים מזבא רעלמן:**

4. זיאקרו אלעורך בפֿהן אל אונשי הצעקה הבאים מליחנומה זאת חקק דהוֹרָה אֲשֶׁר צִחְיָה יֵא תַּחַת מְשֻׁתָּה במדרב לא כא
5. זיאקרו אליעשׁ וְרִי יְהִי בְּקָאוֹת אֲשֶׁר נְעָדוֹת לְבָנָיו כִּי דְלֹילִי פְּנֵי נְשָׂא אָם אַבִּיט אַלְיךָ זָהָר אַרְאָה:

מלכים ב ג יד

7. וַיְשֻׁמֵּן אֶלְעָב אֲחִיו
הַגָּדוֹל בְּדָבָר אֶל
הַאֲנָקִשִּׁים וְחוֹר אֶפְאָל אֶלְעָב
בָּרוּךְ וַיֹּאמֶר לְפָה וּזְהָה
הַצָּאן בְּמִדְבָּר אֲנֵי
דִּבְרַי אֶת דָּקָר וְאֶת אַוְתָּה
לְבָכָר יֵי לְמַעַן אַוְתָּה
הַמִּלְכָה וְדָרָתָה:
שְׁמוֹאֵל אֵין כָּח

8. וְקַרְאָה יְשֵׁא אֶל
אַבָּקָר וְעִזְבָּרָד לְפִנִּים
שְׁמֹואָל וְאָמָר בְּם קָדָה
לְאָבָרָה
9. וְזַמְּנָה יְלִבְשֶׁ שְׁמוֹאָל
אֶל תְּבָן אֶל מְרוֹאָר אֶל
גַּבְּהָ קְוֹחָה כִּי מְאַסְתִּיחָה
כִּי אֶל אֲשֶׁר יְהָוָה אֱלֹהִים
יְרִיכָּה אֶל דָּאָרָה לְעַיִּינָה
וְיִרְאָה לְבָבָךְ
10. דָּבָר אֲשֶׁר יְבָרֵךְ
לְאָמָר אֲשֶׁר יְבָרֵךְ
וְתָאָה לְוִישָׁה
וְתָאָה אֲשֶׁר יְבָרֵךְ

רתקה לם או לתריכם
ועשָׂה פְּסָחָלִי^ל
במדבר ט

זע את בני יישׂראל
וישלחו מן המנוח כל
ארען וכל ב' וב' טמא
במדבר ב לערפָשָׂה:

מ"ג סימן כ"ט:

מורות הש"ם

א. ממי פ"ג מל' קלינן
 ב. פ"ג מל' ג' פ"ג מל' ג' :
 נולם מקדש סל' י[ג]:
 ח. ב. ממי פ"ג מל' נולמות
 נולם מקדש סל' ח
 טmeg עזון קסד נולמי ד[ט]:
 ט. ממי פ"ג סל' סללה ד
 י[ט]:
 סכנייה ה[ט]:
 י. ד. ממי פ"ג מל' נולם
 מקדש סללה ז[ט]:

၁၁

פסח ה' בא כבשומה.
שעטמלוו רוח נזיר כמם
ועוז כוונתנו ורוח נזיר כמם
(ברוחות ר' ג). לא יאלכ דותה
ממנון בדים ובורות
עלילודתך. ר' נזיר דאכל ניש
תטמיה ממס' דמי ניז
לנגי טומתת מת ר' שטמאלה,
דרכ' דמג'ן ניז כ' רוח נזיר ממן
לנטס' ור' ונעל' דצשין קי
לטס' דלאות נספח קי
ולוין נזיר דמג'ן חלן
עטונ' טענ' מטמאה (ברוחות ר' ג).
ה' נזיר גני ז'יס' קי
דכוןין קילען צ'צ'. למנה
לזרוי. ור' נמדכ' פמי'
טלטוש' קרכ' נזיר, נזיר
עטול'ים נזיר דרכ' ג' (ברוחות ר' ג).
ו. עמו במוחיזטו.
ו. ומזכרנו מי זו ר' ממעון,
לפניהם וLOYIS ז'יס' קרכ' ג' (ברוחות ר' ג).
ו. נזירן סעודה (ברוחות ר' ג).
ו. סעודה נזיר נזיר, א' נזיר נזיר
סילוקוטה ז'יס' קרכ' ג' (ברוחות ר' ג).
ו. ותס' ס' ז'יס' קרכ' ג' (ברוחות ר' ג).
ו. מחרניות. ס' נזיר נזיר
מונחים נזיר, ממעון, נזיר נזיר
ו. ותס' נזיר נזיר נזיר נזיר
(ברוחות ר' ג).

רבני חנאנא (משך)
מורור להביסו במנה
וליה, שנאמר ריקח משה
את עצמות זכרו ומכור נכו
בכחולו, קתני מורה
מוציאו שוכנס לפנים
ממחוץו באבערים והוו
פרק ליה דרב חדסן. ושינין
תנאייה ר' מאיר וארכון דידרא
בר' שעזון. תנאי דaddr
ר' שמעון. תנאי דaddr
שבחון לרמה לבודו
ישב של לא יהו טמאין
ארום יישובן עמו. יכול
יהו זין וטמא מותים
מןיהם ליתן לא יטמא את
שליל ולא יטמא את
המנה לה

ונוחה לה בדור הראשון.
ש"ר י"ג ר' יונתן אמר ומלחו זב
המחנה כל צערו וכל זב
ולטם נטה לא לפשׁ, אמר
טמא נפשׁ ואל אמר דבר
טמא נפשׁ ואל אמר דבר
משלחן מצורע לא כל שכן
מהן מה תול צערו לאין לו
מן חיל שיליש כתהו
אומר ברדר שב וכוכוב
תונך לשלש. מאי והוירא
ברדרס אמר מות קדשו רואי
טמא טמא מות טהור זב
לא כל שכן מצלל שוד
תוחור טמא מטה קאי
וחומרה, שכן חון הום טמא
וינזיאזה לעלי מוגן. אדרבא
טמא מות חמוץ מוגן
שענן האה שילשי
ושבעיע. וڌחין מועל
ברדיון בטמא תנא מריבין
טמא שרץ דלא כתיב בה
טמא שרץ דלא כתיב בה

פי' זקן' לכתיבת כל מימי מלך קינגס צו
למהו סות' כל ימי זו צד' ישב סת' עבד
ועונס מהר כמו נון יכול בצלמה כל ימי
לימויו ייסח' דקרון בפמלי' ועד סקאה
ויב' ה' לדין דמי לדין וויל' בצלמה כל
ימי מכם על ליכט מהו לאן כבנמלה
כל ימי זו בכם נון מכם מקרע
סכי וויל' זקן' נמקו נטעס נון

אומר זב מישתלה מצורע לא כ"ש אלא יש
לך שעיה שמצורעין משתחווין ואין ובין
ומתמא מותים משתחווין ואיזה זה פסק הבה
בטומאה וכי תימא הבי נמי והחנן
⁽⁶⁾ פסק הבה בטומאה לא יאכלו ממנה
זבים וכחות נדות יוולות ואמ אכלו פטוריין
אללא אמר אבי לעולם מקרה קמא אם
כן ניכתוב רחמנא איש איש כי היה טמא
לנפש מה לוי וכי תימא האי לדרכה
להכי הוא דאתה הטמא מות הוא דנרכה
לפסח שני אלל שאר טמאין לא ⁽⁵⁾ והחנן
יכול לא יהו עושין פסקה שני אללא
טמאין מותים ושוויה בדרכו וחוקה ובין
ומצורעין ובועל נדות מנין ת"ל איש איש
לנפש דכתיב רחמנא למה לוי אללא הבי
קאמר איש נדחה לפסקה שני אין ציבור נדחה
לפסח שני אללא עבדי בטומאה ⁽⁶⁾ וכי עבדי
ציבור בטמא מות אלל שאר טמאין
לא עבדי אמר רב חסדא מצורע שנכנים לפנים
ממחיצתו פטור שנאמר בדר ישב לבדו ישב מהווין
למחנה מושבו בדר ישב לבדו ישב מהווין
למחנה מושבו הבהיר נתקון לעשה איתיביה
מצורע שנכנים לפנים ממחיצתו בארכבים
ובין זכות שונכנתו לפנים ממחיצתן
בארכבים ⁽⁷⁾ וטמא מות מודר ליכנס
למחנה ליה ולא טמא מות בלבד אמרו
אללא אפילו מות עצמו שנאמר ⁽²⁾ ויקח משה
את עצמות יוסף עמו במחיצתו
הנאי היה רתניה בדר ישב לבדו ישב
שלא יהו טמאין אחרים יושבין עמו יכול
יהו ובין וטמאי מותים משתחווין למחנה
אתה תלמוד לומר ⁽³⁾ ולא יטמאו את מחיניהם
⁽⁸⁾ ליתן מחנה לה וממחנה לה דבריו רבינו יהודה
ר"ש אומר איננו צריך הרוי הוא אומר ⁽⁴⁾ וישראל
מן המחנה כל צורע וכל זב וכל טמא לנפש
או נאמר ממאין מה ואיל אמר ממאין זר ואינו או

כ"ש למה נאמר וב' ליתן לו מהנה שנייה ויאמרו
זבון משותחין מצורעין לא כל שכן למה נאמנו
כשהוא אמר בדר יש הכתוב נהתקו לעשׂות
שכן טומאה יוצא עליו מגוף אדרבה טמָה
שלישי ושביעי אמר קרא טמא וכל טמא לרבות
וישו ומואן הנוריות הרבה אדרבה יוציאו

שrganisms וקבעו בלבד [תעשה] העתיק
על מושג אחד בסבבם מוחשי
הו דמיון של דבר או של גוף מסוים
ש רצף שבאה לו הטעמה מבחן שוד
יש לומר שטומחהן היה מבחן שוד
ענשה נסיעה כל קעיף: מהנה נזיה.
כל קר סכימ חוץ מהומן
ונענשה היה ליתן לו מהונת צלחת: צלחת יפה טהורן מהר
יכלון יפה וצנין וטהור מספקחין מהנה יפה ויכלון
המונח נכל קח וחדך והמס מליח ממנה ליתן לו מהונת צלחת
הסיטים: הינו נידך. סלי מוחן למונח ליתן לו מהונת צלחת
זו לנו לנו מונחות לכמות צילוח בצל ותאנה ידענו
כל זו: וכ נל כ"ג. נקמיא פליק מל' חומרא דז'ז
וע כוון לדמג זוויה לטהור מגע נל היינליך למיכמאנ
ממם חונם אה ללה מחייב מילך וממסה לו חול' לו או
חונמו. ומהניין כי סלי גונון וב טומי נמי מטම מיל' בגון טום

יאמר זב וטמא מותים ואל אומר זב משתלה מצורען לך שעה שמאצערען מושתלהין ואל וטמא מותים מושתלהין בטומאה וכי תמא ר' פשה הבא בטומאה זבים ובות נדות ווילודות אלא אמר אבי לעולם כן ניכתוב רחמנא איש א' לנפש למה לי וכי חיר להכ' הוא דארא הטמא לפסק שני אבל שאר טמאים יכל לא יהו עושן טמאי מותים ושוחה בר' ומצערען ובועל נדות מנין לנפש דכתוב רחמנא למ' קאמר איש נדחה לפסקה שנדר לפסקה שני אלא עברדי בם ציבור בטומאה בטמא מה לא עברדי אמר רב הסדר מצערען מה מהציתו פטור שנאמר למחנה מושבו בדד יש' למחנה מושבו הכהן נתקה מצערען שננים לפנים ממן זבין ובות שנכנו בארכעים וטמא מה ליה ולא טמא אלא אפילו מה עצמו יוסף עמו את עצמותו רחנייה בדד יש' תנאי היה דתניא בדד יש' שלא יהו טמאיו אחרים יהו זבין וטמאי מותים אחת תלמוד לומר ולא ימ' ר' ליתן מהנה זהה ומהנה לא ר' ש אומר אין צרך הר' מן מהנה כל צורען וכל נון יאמ' זב' למה נאמר זב ליתן לו זבין מושתלהין לא כשהוא אומר בדד יש' רבנן טמא מות ואל יאמ' כ' ש' ומה נאמר זב ליתן לו זבין מושתלהין לא שלשי ושביעי אמר קרא ב' יוציא ומאי הימורה הרבה

1. כל מי אשר דיבע בו ליקאן טמא והוא ברך שב מוחץ למונע מושבון; ויקרא יג' מו'
2. וחק משה את עכוזות יוסף עמו נטה השבע והשיע את בני ישען לאנור פקיד אליהם ואנכם ואליהם קומו אוכטם; את עכוזתיהם יט שמota יט
3. מנו ברעד נקבה והשלוחו לא מוחץ למלפנת השלוחים ולא יטאנוא את מוגזםם אשר אני שוכן בתוכם;
4. צו את בני ישראל ושלוון נון המונע כל ארען וכל בך וכל טמא לנטש; בדברה ה ב

גלוון הש"ס

מוקף תומפות

- א. לגמרי לומר שאין לוין עליון. מום שלמן.
- ב. דשאני התם כין דאייטץין לגופיה אבל.
- ג. בדדמי היה מוקמינין לה. ס. ד. הנך דלקמן. ס. ג. יתיראת.